

gene i Københavns Gader sagt til hverandre, at nu maatte de ikke ryge Tobak mere, for det „havde staaet i Bladene“. Lovforslaget havde faktisk virket, inden det blev til Lov. Om det nu bliver til Lov, kan jeg ikke sige, men jeg agter ikke at lade Sagen gaa til Ende uden at slaa et lille Slag for denne Sag, som jeg anser for at være af ikke ringe Værdi. Som sagt, der er et moralsk Moment heri, som er værd at regne med. Selv om Loven ikke vil virke saa stærkt, selv om man kan gaa uden om den — og det tror jeg, man kan paa flere Punkter —, vil dette Moment spille en overordentlig stor Rolle. Børnene ville komme til at beskæftige sig med, hvad de maa, og hvad de ikke maa, Forældrene ville komme til at undersøge, hvad der skader Børnene, og hvad man maa afholde dem fra, og det vil bidrage til, at Tobaksrygningen vil tage af. Men gøre vi ingenting, have vi blot sagt: Lad skære som altid, lad Forholdene være, som de ere, der er ingen Grund til at indføre nogle indskrænkende Bestemmelser overfor Børns Tobaksrygning.

Jeg skal nu tillade mig kort at fremhæve et Par af de Ting, man vilde kunne gøre Indvendinger imod, og disse Indvendinger har Udvalget ogsaa været klar over. Man kan saaledes sige, at det Seddelsystem, der indføres her, hvor en Fader eller en Husbond kan lade Drengen løbe hen og købe Tobak til sig, vil, maaske mest i en By som København, medføre en Del Falsknerier. Det vilde være underligt, om ikke en Dreng kunde finde paa at sige til sin Kammerat: Skulle vi ikke lave en Seddel, din Fader skriver jo ikke saa godt, og ingen handlende kan se, om din Fader har skrevet Sedlen. Paa den Konto ville Børnene fremdeles kunne faa udleveret Tobak, det anser jeg for muligt, men jeg anser det ogsaa for muligt, at saadant noget kan blive opdaget, og i alt Fald ville Forældre, der ønske at hindre deres Børn i at tilegne sig Tobak, let blive opmærksomme derpaa. Selv om en Dreng ved slige Falsknerier kan skaffe sig Tobak, vil man dog sikkert faa noget Udbytte ud af, at Drengen ikke uden videre kan gaa ind i en Butik og købe Tobak for sin Tøse, ligesom den handlende ganske sikkert i det lange Løb, naar han bliver klar over, at det ikke betaler sig at sælge Tobak til Børn, vil indse, at han helst maa holde sig disse Smaakunder fra Livet, saa meget mere som han ikke har nogen særlig Grund til at handle med dem, da det ikke er videre lønnende; thi kommer en Dreng og

køber for en Øre eller to, sinker han ofte den handlende mere, end hele Forretningen er værd. Men jeg skal ganske vist indrømme, at dette System med Sedlerne kan have Mangler, og naar det overhovedet er kommet med, er det mest af Hensyn til Landet. De Herrer Repræsentanter fra Landet have ønsket det stærkt, og jeg har ikke kunnet se nogen Mulighed for at komme uden om det. Man har fremhævet, at det vilde være en Uting, at en Mand, der bor et godt Stykke Vej f. Eks. fra en Brugsforening, ikke kunde sende sin Søn hen og købe Tobak, naar han havde Legitimation med. Jeg kan ikke nægte, at denne Paastand har noget paa sig, at man for Landets Vedkommende ikke vilde være glad over, at man sagde: Børn maa overhovedet slet ikke faa Tobak, hverken med eller uden Seddel. (*Berntsen*: De kunne faa Brændevin!) Det ærede Medlem for Assens siger, at de kunne faa Brændevin. Ja, det er ogsaa en Fare, det burde de selvfølgelig ikke kunne faa.

Ordføreren omtalte § 2, der handler om Salg ved Automater, og dvælede udførligt ved, at der findes Automater paa Jernbanestationer, som vistnok have et Privilegium. Jeg tror ikke, at den højtærede Justitsminister hørte, at den ærede Ordfører rettede et Spørgsmaal til ham, og jeg vil derfor gentage det: Er der en Mulighed for, at disse Jernbane-Automater kunne blive ved at fungere, selv om de andre, de handlendes Automater blive begrænsede i deres Virksomhed. Thi hvis det er Tilfældet, at Bane-Automaterne kunne handle trøstig videre, vil der ske de handlende en Uret, som jeg ikke vil være med til, og jeg vil derfor gerne have noget nærmere oplyst, hvorledes det forholder sig med Bane-Automaternes Privilegium, om det strækker sig over et vist Antal Aar, om man staar overfor det højst farlige, at man ikke kan hindre et Selskabs Privilegium i at virke i saa og saa lang Tid, medens man derimod kan ramme de smaa handlende, som ofte ved Salg fra Automater kunne have en Indtægt, som man maa sige har ikke ringe Betydning for dem.

Jeg skal endvidere fremhæve, at naar vi gaa ud fra, at Eksemplet er det, der virker stærkest, maa vi stille den Fordring til de paagældende Lærere, at de afskaffe deres egen Tobaksrygning i Frikvartererne. Det lille Offer maa man kunne bringe for en god Sag, og kan man ikke det, synes jeg, at man ikke har ret meget at skulle foreholde Eleverne, naar et eller andet